

ما ز بالاییم و بالا میرویم

آنچه می خوانیم بخشهایی از کتاب « بهگود گیتا » از کتابهای مقدس هند است .

* آدمی باید که خود ، خود را رهایی بخشد . چرا که دوست و دشمن آدمی خود اوست .

* آنکه در همه چیز مرا ببند و همه چیز را در من ببند ، هرگز از من جدا نشود . و من هرگز از او جدا نشوم ، آنکه در راحت و محنت دیگران خود را بجای آنان ببیند .

* آنانکه خدایان گوناگون را می پرستند نزد همان خدایان می روند . آنانکه پریان را می پرستند به پریان و پرستندگان من نیز سرانجام به من می رسند .

* آنکه در محبت صادق باشد ، تواند که مرا بشناسد . و ببیند . و در من راه یابد .

* براستی که این وعده تو را می دهم : تو پیش من سخت عزیزی ، همه کار خود فروگذار و فرامن آی ، تنها بیا و پناه بجوی . من تو را از همه گناهان رهایی بخشم .

* مرد معرفت سرانجام درمی یابد و می فهمد که آنچه هست همه اوست ؛ ولی این بزرگمردان سخت نادر باشند .

دوستان عزیز ، بد نیست توضیح بسیار مختصری هم درباره این کتاب برای کسانی که شاید با آن برخوردی نداشته اند بنویسم : «بهاگود گیتا » یا کتاب سرود خداوند جزئی است از مجموعه بزرگ « مهابهارات » این کتاب شامل هجده گفتار است در موضوعات مختلف . اکثر محققان عقیده دارند این کتاب نوشته شخص خاصی نیست و این منظومه به مرور زمان شکل گرفته است . قدمت این کتاب به پنج قرن پیش از میلاد مسیح برمیگردد . نخستین کسی که این کتاب را به فارسی ترجمه کرده است ، ابوریحان بیرونی است که در کتاب معروف خود به نام « تحقیق ماللهند » قسمتهایی از این کتاب را به فارسی برگردانده است . اما نخستین ترجمه کامل گیتا تاریخ ندارد . برخی آن را به « دارا شکوه » و بعضی به « شیخ ابوالفضل دکنی » نسبت داده اند شباهتهای بسیاری که بین این تعالیم و عرفان اسلامی هست مشهود است . حقیقت این است این شباهتها بین تمام طریقتهای معنوی وجود دارد و اصولاً یک دین بیشتر در عالم نیست :

ما ز بالاییم و بالا می رویم***ما ز دریاییم و دریا می رویم

ما از آنجا و از ازینجا نیستیم***ما زیبجاییم و بیجا می رویم

لاله اندر پی الاله است***همچو لا ما هم به الا می رویم